20/12/2020

Η καρδιά του Ιγνατίου… στη χώρα των ζώντων

/ Γνώμες

Γράφει ο π. Ιγνάτιος Μουρτζανός, Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου

Ημέρα χαρμόσυνος σήμερα, μιας που η Αγία μας Εκκλησία τιμά την μνήμη του Αγίου ενδόξου ιερομάρτυρος Ιγνατίου του Θεοφόρου. Ημέρα μνήμης και για μας, αφού σαν σήμερα εόρταζε ο μακαριστός Ποιμενάρχης μας κυρός Ιγνάτιος…

Σαν σήμερα, οι πιστοί της Λάρισας, αλλά και του Τυρνάβου, καθώς και των ευλογημένων χωριών μας, εκκλησιάζονταν στον Άγιο Νικόλαο για να ευχηθούν από κοντά στον Επίσκοπό τους και το απόγευμα σχημάτιζαν ουρές έξω από την Μητρόπολη για να ασπαστούν το χέρι του και να λάβουν το χαμόγελο της καρδιάς του…

Η καρδιά του μακαριστού Γέροντός μου έπαψε όμως να χτυπά. Ο Κύριος τον κάλεσε κοντά Του. Και αναρωτιόμαστε πότε και πώς πέρασαν όλες αυτές οι μέρες,

αυτά τα δυόμιση περίπου χρόνια, λες και ήταν χθες. Το ιλαρό του προσώπου του έσβησε και μία ανείπωτη θλίψη απλώθηκε παντού, από την στιγμή που μία «νοσηλεύτρια…» με ειδοποίησε ότι η καρδιά του δεν άντεξε στο χειρουργείο… Μία καρδιά που είχε αντέξει πολλά στην ζωή του, μία καρδιά που χώρεσε όλους τους ανθρώπους, μία καρδιά που γεύθηκε πολλά φαρμάκια, μία καρδιά που αγωνιούσε για το καθετί, μία καρδιά που χάρισε ανθρώπινα χαμόγελα, μία καρδιά που μας λείπει…

Αυτή η καρδιά του έμοιαζε με την καρδιά του προστάτη της ζωής του, του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου. Και τον Άγιο, όταν τον έπαιρναν για να τον οδηγήσουν στα άγρια θηρία, είχε ασταμάτητα το όνομα του Ιησού στα χείλη του, ενώ οι ειδωλολάτρες τον ρωτούσαν γιατί θυμόταν το όνομα εκείνο αδιάλειπτα. Κι ο Άγιος απαντούσε ότι είχε το όνομα του Ιησού Χριστού γραμμένο μέσα στην καρδιά του κι ότι ομολογούσε με τα χείλη Εκείνον, πού πάντα έφερε μέσα στην καρδιά του…

Έτσι ακριβώς και ο Λαρίσης Ιγνάτιος, είχε πάντοτε γραμμένο στην καρδιά του το όνομα του Χριστού μας. Κι όταν ακόμη τα «άγρια θηρία» τον καταβρόχθιζαν με τις συκοφαντίες, τα ανυπόστατα ψεύδη, τις αχαριστίες και την αγνωμοσύνη τους, εκείνος έλεγε: «Γενηθήτω το θέλημά Του…».

Όταν οι άπιστοι έκοψαν την καρδιά του Αγίου στα δύο, θέλοντας να μάθουν αν ήταν αληθινό ό,τι τους είχε λεχθεί, στο εσωτερικό των δυο κομματιών της καρδιάς βρήκαν μία επιγραφή γραμμένη με χρυσά γράμματα: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ…

Έτσι ακριβώς και η καρδιά του Γέροντά μου ποτέ δεν έπαψε να χτυπά και δεν θα πάψει να χτυπά γιατί ήταν μία καρδιά ολόχρυση, την οποία είχε παραδώσει στον Ιησού Χριστό από την πρώτη έως και την τελευταία μέρα της επί γης ζωής του…

Ο Άγιος Ιγνάτιος ήταν Θεοφόρος και στο όνομα και στην πράξη, έχοντας πάντα και φέροντας μέσα στην καρδιά του τον Κύριο και Θεό μας Ιησού Χριστό, με το όνομά Του γραμμένο με τον λογισμό του νου σαν με κάλαμο…

Και ο Γέροντάς μου αγωνιζόταν για να φέρει στις καρδιές των ανθρώπων τον Θεό, λόγοις και έργοις… Με λόγο απλό και ταπεινό, που γνώριζε να συνεπαίρνει το εκκλησίασμα με τις παλαιοδιαθηκικές αναφορές του και να τις αναγάγει στην καθημερινότητα, κυρίως όμως με ευγνωμοσύνη πρωτίστως σε Εκείνον και με τον λόγο του να είναι συνεχώς «Κύριε δόξα Σοι…»!

Ο Άγιος Ιγνάτιος είχε έναν γνήσιο έρωτα για τον Χριστό! Επιθυμούσε να πεθάνει για την αγάπη Του! Το όνομά του σήμαινε πυρ και θα μπορούσαμε να τον ονομάσουμε «πυρφόρο», που ταιριάζει απόλυτα με τον χαρακτήρα του, αφού η φωτιά που έκαιγε μέσα του για τον Κύριο μας ήταν έρωτας θεϊκός, τέτοιος που

ήθελε να βρίσκεται συνεχώς ενωμένος με Αυτόν!

Και ο Γέροντάς μου ήταν φλογερός στην καρδιά! Είχε έναν αυθεντικό έρωτα για τον Χριστό μας! Ένιωθε τα ανθρώπινα, κατανοούσε ότι, όπως όλοι, είχε τις αμαρτίες του, αλλά δεν έπαυε να αναζητεί τη φιλανθρωπία του Θεού διά της μετανοίας, καταφεύγοντας στους πνευματικούς του πατέρες! Και ξαναγεννιόταν όταν εξερχόταν από τα κελιά των αγίων γεροντάδων του και τότε έκαιγε από θεία χαρά...

Ο Άγιος Ιγνάτιος ρίχτηκε στον λάκκο των λεόντων και παρέδωσε το πνεύμα του στον Κύριο ως μάρτυρας στη θριαμβεύουσα Εκκλησία...

Ο Λαρίσης Ιγνάτιος ρίχτηκε κι αυτός στον λάκκο των σύγχρονων λεόντων, εκτός, αλλά, δυστυχώς, και εντός του σώματος του Χριστού. Δεν λύγισε όμως, καθώς ζητούσε πάντοτε στην προσευχή του την βοήθεια του προστάτη του Αγίου. Παρέδωσε το πνεύμα του, αφού πρώτα μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων, πριν από 909 μέρες, για να κατευθυνθεί με ειρηνική και γεμάτη από τον Χριστό καρδιά, ποθώντας να παρουσιαστεί στο ουράνιο θυσιαστήριο ως «Θεοφόρος», «Χριστοφόρος», «Ναοφόρος» καί «Αγιοφόρος» (Εφεσ. 9,2), ποθώντας να συναντήσει στη Χώρα των Ζώντων δίπλα από τον Χριστό, τον δικό του Άγιο...

Αυτό ένιωσα και εξακολουθώ να νιώθω! Ο Άγιός του να τον έχει υποδεχθεί και να τον οδήγησε στον Άναρχο Πατέρα... Και από εκεί που βρίσκεται, λειτουργός του επουρανίου θυσιαστηρίου, να μας σκέπει, να μας φυλάει, να μας καθοδηγεί διά της προσευχής και της μνήμης του... Τον νιώθω κάθε μέρα κοντά μου, τον βλέπω παντού, αντικρίζω τα μάτια του, όπως τα τελευταία δευτερόλεπτα μέσα στο χειρουργείο... τον ακούω να μου λέει: « Ιγνάτιέ μου, ο εμός έρως εσταύρωται...».